

Мила Зорница бѣ забѣлѣла
 Свѣтла Дѣница мракъ си гонѣше
 Слъннична свѣтлость зрацы спустила
 Разсвѣтъ в' поднебіе си готвѣше.

Надъ зеленъ здравецъ Златкъ сложихъ
 Прѣдъ пещерско входустіе драго
 Сладкъ разговоръ тихо почнахъ
 Отъ сърдце братско мило преблаго.

Небой ся душо! не бой ся сестро!
 Тука 'смы свободни безопасни.
 Горско усой крѣпко є мѣсто!
 Злоба султанска не смѣе да вникни.

Рѣка юнашка много извършва!
 Сѣнмища Турска гордо рѣгає!
 В' горѣ зеленѣ момакъ царува,
 Сладка свобода тука владѣе!

Промысль божя нам' є дарила
 Крѣпостны твърды планинскы стѣны,
 Напусто не ги є съзидала!
 В' бѣдности тука 'смы непристъпны!

Нѣ радость моя скоро исчезна
 На мъртво тѣло говорихъ бѣдны!
 Горка отчайность мене привзѣмна
 Облакъ прескърбенъ мя прикри тъмны!